

derstøttelse af Fattigvæsenet" osv. Hvad er nu Fattigunderstøttelse? Hvorledes skal man i Henhold til de to Grundlovsbestemmelser betegne Fattigunderstøttelser? Jeg kan ikke se rettere, end at det er aldeles utvivlsomt, at Fattigunderstøttelse er den Understøttelse, der i Henhold til Grundlovens § 84 udredes af Kommunens Kasse til den, som ikke kan ernære sig og Sine. Jeg antager, at vi maa kunne enes om, at det er en fuldt nøiagtig Betegnelse. Den, der har nydt denne Understøttelse, falder ind under Reglerne i § 30 b. Nu skal jeg erkjende og med stor Glæde erkjende, at det er et Gode for Samsundet, at Folk i høi Grad sætte Pris paa at udøve deres Valgret og altsaa som selvstændige Mænd tage Del i det politiske Liv; men vi ere paa den anden Side nødte til at se paa, hvorledes Grundloven har ordnet Forholdet, og jeg hævdter paa det Bestemteste, at der ikke kan være Tale om, at der skulde været noget mindre hæderligt, noget mindre ærligt og vederhæftigt ved en Mand, som ikke har Valgret. Grundloven har forlangt politisk Myndighed, og den forlanger økonomisk Myndighed, og har derfor udelukket Fallenter og den, der har faaet Fattigunderstøttelse, dette har virkelig ikke noget med Vedkommendes Hæderlighed at gjøre.

Reglen i Grundloven om Fattigvæsenet er dernæst den: "... nyder eller har nydt Understøttelse af Fattigvæsenet, som ikke er enten eftergivet eller tilbagebetalt". Det ærede Medlem har nu ogsaa berørt Spørgsmaalet om Hjemmelen til Eftergivelse af Fattigunderstøttelse. Det forekommer mig, at det staar her ligefremt og klart, at Fattighjælp kan eftergives, og det er for mig utvivlsomt, at den i mange Tilfælde bør eftergives; men hvis man vilde spørge mig om, hvad den fornuftige Mening maa være med de Ord, som her staa om Eftergivelse, saa maa jeg dog sige, at det ligger i selve Ordlyden, sammenholdt med den hele Maade, hvorpaa Staten har disponeret dette Forhold, at det maa være Kommunen, der eftergiver, og at Frigivelsen maa være en frivillig Sag.

Ærede Herrer ville jo se, at der ikke i § 84 staar Noget om, at Vedkommende skal nyde Hjælp af Kommunen, men der staar blot, at han er berettiget til „at erholde

Hjælp af det Offentlige", og det er Statens Grundlov, der tillægger Vedkommende denne Hjælp af det Offentlige. Denne Hjælp kan ligesaa vel udredes af Staten som af Kommunen, men Staten har valgt vedblivende efter som før Grundloven at lade Kommunen ene om eller saa at sige ene om at udrede Fattighjælpen, og deraf turde det være en naturlig Følge, at de Rettigheder, der ere satte ved Siden af Pligterne, navnlig Eftergivelsesretten, ene tilkommer og ene maa tilkomme Kommunen. Det er nemlig ganske vist saa, at den, der bliver trængende, kan fordrø — for at bruge det bestemte Udtryk — at blive understøttet, men det følger af sig selv, at den, der skal yde og bevilge Understøttelse, ogsaa har et vist Spillerum for sin Virksomhed, idet den vedkommende Myndighed kan bestemme, naar, hvor og hvorledes — i det Mindste i mange Tilfælde — Hjælpen skal ydes, og den maa da ogsaa kunne tage Beslutning om, hvor vidt Hjælpen skal eftergives.

Hvis man nu vil se nærmere paa, hvorledes man tidligere i Lovgivningen har forstaaet Bestemmelsen i § 30, saa tror jeg, at jeg tør sige, at vi i Lovgivningen have Præcedens for, at den Fortolkning, som jeg her gjør gjældende, er den rigtige. Hvis ærede Medlemmer ville efterse Loven af 8de Marts 1856 om de Fattiges Kasser, skulde de se, at Lovgivningen netop er gaaet i den Retning, at den har sagt, at hvad der udredes af Kommunens Kasse, er Fattighjælp, og hvad der ikke er Fattighjælp, skal udredes af en anden Kasse og ordnes gjenem en anden Bestyrelse. Det staar at læse i alt Fald indirekte i Loven af 8de Marts 1856, som dog er et Udtryk for Lovgiverens daværende Mening, idet denne Lov om de Fattiges Kasser med fri Understøttelse siger, at Afgang til Understøttelse af de Fattiges Kasse have kun de, der trænge, „som ikke befinde sig under Iovbestemt, kommunal Fattigforjøgelse". Medens altsaa Fattikassens Besjyrelse iøvrigt disponerer frit, er den udelukket fra at give Noget til den, som en Gang er kommet ind under det offentlige Fattigvæsen. Det ærede Medlem talte om en anden Lovbestemmelse, nemlig Loven af 12te Marts 1864 om Forjøgelse af tjenstgjørende Militære. Jeg skal imidlertid